

Κατὰ ταῦτα δὲν ζητεῖ ἄνδρας ἢ Ἑλλάς, ζητεῖ ὁ Τρι-
κούπης.

Καὶ ὁ Φωτῆλας ἔχει δίκαιον νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἰδικούς του:
Μὴν πηγαίνετε. Αὐτὸ εἶναι τὸ ρουσφέτι μου.

Καὶ ὁ Κουμουνοῦρος ἔχει δίκαιον νὰ διεκτραγωδῇ μὲ
ἀληθῶς κάλαμον Θουκυδίδου τὴν Ἑλλάδα ἐρημωθείσαν, νή-
πια, γυναῖκας, γέροντας ἀπορφανισθέντας, διότι 16 χιλιάδες
ἀνδρῶν κατετάχθησαν εἰς τὸν στρατόν.

Ποῦ εἶναι ὁ ἤλεκτρικὸς ἐκεῖνος σπασμὸς, ὁ στιγμηδὸν ὡς
δακτύλιος ἐνὸς αἰσθήματος περιβάλλον ἕνα λαὸν καὶ ἕνα
τόπον, ὅταν μία ἰδέα μεγαλείου ἀνατελεῖ, ὅταν ἐν αἴσθη-
μα τιμῆς ἐκραγῇ, ὅταν εἰς πόνος στοργῆς πρὸς ἀδελφούς ἀ-
ναφανῇ; Ὅχι, ἐδῶ ἐκάστη ἐπαρχία καὶ βασιλεῖον, ἕκαστος
δῆμος καὶ ἐπικράτεια.

Διότι ἡ ἐλευθερία τὴν ὁποῖαν ἐδημιούργησαν καὶ ἐνομο-
θέτησαν δικηγόροι πολιτικοὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶναι ἐ-
λευθερία, ἀλλὰ ἀπάτη καὶ ἥττων λόγος, ἐξ ἐκείνων τοὺς
ὁποίους μεταχειρίζονται εἰς τὰ δικαστήρια, ὑπερασπιζόμε-
νοι ἐν οἰκόπεδον διὰ νὰ τὸ διαμελίσουν, μίαν ἰδιοκτησίαν
διὰ νὰ τὴν ἀρπάσουν.

Παρατηρήσατε τί ἐγίνετο εἰς τὸ Βέλγιον, μὴ παραδοθὲν
εἰς χεῖρας ψωροδικηγόρων διὰ νὰ μεταβάλλουν εἰς ἐμπόριον
σιτηρῶν ἢ γυαλικῶν τὴν πολιτικὴν.

Τὸ Βέλγιον εἶναι ἀληθὲς εἶχε καὶ Βασιλέα. Εἶχε βασι-
λέα ἄνθρωπον τὸν Λεοπόλδον. Ὅχι νὰ λέγῃ τώρα ἀνακα-
τόνουμεναι, εἶμαι σατράπης· τώρα δὲν ἀνακατόνουμεναι, φα-
γωθῆτε· ὡς πεισματάρικο μωρὸ τὸ ὁποῖον τώρα τρώγει,
τώρα δὲν τρώγει. Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ, ὁ πατὴρ Λεοπόλδος,
συνεβίβασεν ὅλον τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν σεβασμὸν του
πρὸς πραγματικὴν ἑαυτοῦ ἐπιβροχὴν ἐπὶ τοῦ τόπου. Εἶπε:
θὰ ὀχυρώσω τὸ Ἀντβέρπεν ἐναντίον τῆς βουλής· καὶ τὸ
ὀχύρωσε. Ὁ κάμω στρατόν· καὶ τὸν ἔκαμε. Καὶ ἠδύνατο
πάντοτε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον λόγον
του: «Τὰ ἄλλα κράτη ἀπαιτοῦν μῆνας ἵνα προπαρα-
σκευασθοῦν, ἡμεῖς μόνον ἐβδομάδας.» Καὶ τί εἶναι τὸ Βέλ-
γιον ὡς ἀριθμὸς στρεμμάτων; Ἑλλάς. Ἀλλὰ τί ὡς πλη-
θυσμὸς; Τέσσαρες Ἑλλάδες. Τί δὲ ὡς βιομηχανία, ὡς
ἐμπόριον, ὡς ἐπιστήμη, ὡς στρατός, ὡς λειτουργία συντάγ-
ματος; Ἐκατὸν τέσσαρες Ἑλλάδες.

Ἡ ἐλευθερία ἐδῶ ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους, ὄχι διὰ τὸν
λαόν. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον αὐτοὺς καλούμενος
εἰς τὰ ὄπλα θὰ συνέρρεεν ὅλος· θὰ ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸς
καλεῖ ἑαυτόν.

Ἡ νομοθεσία ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς στρατιω-
τικούς τοὺς ὁποίους φοβοῦνται ἐκεῖνοι καθὼ δειλοὶ καὶ ἀδύ-
νατοι. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον ὁ λαὸς θὰ ἦτο
στρατιώτης, ὡς εἶναι ὁ Ἑλβετικὸς λαὸς στρατιώτης, ὡς εἶ-
ναι ὁ Βελγικὸς λαὸς στρατιώτης. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν,
σήμερον ἢ Ἑλλάς δὲν θὰ εἶχε στρατὸν ὅστις δὲν εἶναι λαὸς,
θὰ εἶχε λαὸν ὅστις θὰ ἦτο στρατός.

Ἡ παιδεία ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους, ὄχι διὰ τὸν λαόν·
ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον δὲν θὰ εἶχομεν πανεπιστή-
μιον, θὰ εἶχομεν τέλεια δημοτικὰ σχολεῖα εἰς τὰ ὁποῖα νὰ
διδάσκουν ἀληθεῖς ἐπιστήμονες, ὄχι τῶν βλακοκομείων δρα-
πέται, ἰησοῦται εἰς τὰ φανερά καὶ εἰς τὰ κρυφὰ ῥοδοκό-
κινοι ἀσελγεῖς ὡς γλουτοὶ πιθήκων· θὰ εἶχομεν τεχνικὰς
σχολὰς ἐξ ὧν ν' ἀποφοιτῶσι πεφωτισμένοι ἐμποροὶ, ὄχι
μπακάληδες, καὶ νεολαία ὀργῶσα εἰς βιοτεχνίαν, ὄχι εἰς τὸ

κτηνώδες ὑπαλληλικὸν στάδιον. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν,
σήμερον δὲν θὰ εἴμεθα διηρημένοι εἰς Βλάχους καὶ εἰς Φράγ-
κους, θὰ εἴμεθα ὅλοι Ἕλληνες, εἰς τόπος, μία δύναμις. Καὶ
δὲν θὰ ἐτρέφομεν Μιστριώτας νὰ κλέπτουν σχόλια γερμα-
νικά, Τσιβανοπούλους ν' ἀνταλλάσσουν τὸν πήχυν δι' οὐ με-
τροῦν τήτεια ἀντὶ τῆς ἔδρας καθηγητοῦ, Δαμαλάδες διὰ νὰ
τρῶνε εἰς ἕκαστον πρόγευμα ἐν χοιρίδιον καὶ ν' ἀποχοιρόνω-
σιν οὕτω τὴν γλώσσάν των, οὔτε Μπαλάνους ἢ Βενιζέλους
ὡς ἄκρα ἄωτα ἱατρικῆς σοφίας καὶ γνώσεων.

Ὁ προῦτολογισμὸς ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους, δὲν ἦτο διὰ
τὸν λαόν· ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον θὰ εἶχομεν δρό-
μους καὶ μετὰ τῶν δρόμων διπλασίας προσόδους καὶ διπλα-
σίαν ζωήν.

Τί εἴμεθα λοιπόν;

Δούλοι τῶν δούλων μας· διότι βασιλεὺς, βου-
λευταὶ, ἀξιωματικοὶ, δικασταί, εἶναι λειτουργοὶ τοῦ κρά-
τους· καὶ λειτουργοὶ θὰ πῆ: **δούλοι.**

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπρόκειτο περὶ κατατάξεως εἰς τὸν στρατόν. Ὁ λόγος
ἦλθεν εἰς τὸν φίλον μας ποιητὴν Ξ.

Εἰς ἐκ τῶν παρακαθημένων:

— Μὰ τί αὐτὸν θὰ πάρουνε εἰς τὸν στρατόν ἢ τὸν μύ-
τον του; Δὲν μποροῦν καὶ τοὺς δυῶ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὑπὸ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου παύσεως
ὄλων τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων Κωνσταντινουπόλεως, ὁ
ἀρχισυντάκτης τῆς *Βακῆ* ἀποτεινόμενος ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ
πρὸς τοὺς Ἕλληνας συναδέλφους του ἔγραψε: «Ἐλάτε
τώρα νὰ συζητήσωμεν ἐλευθέρως.»

Il doit être spirituel cet embécile!

Ἐντὸς βαγονίου πρώτης θέσεως:

— Ἦθελες νὰ φυλακισθῆς σ' τοῦ *Κόκλα*;

— Ὦ! εἰς *Ισθβία* δεσμά.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ διάσημος ἀνταποκριτὴς τοῦ Γλάδ-
στανος καὶ προμηθευτὴς ἀχύρων εἰς τοὺς Τούρκους κ. Με-
νέλαος Νεγρεπόντης ὑπεχρέωσε τὸν κ. Φιλήμονα νὰ γράφῃ
κι' αὐτὸς εἰς τὸν *Αἰῶνα*. Ὁ κ. Φιλήμων τὸν κατέστησεν
εἰδικὸν συντάκτην τοῦ δρομολογίου τοῦ Βασιλέως. Ἐντεῦ-
θεν τὰ καθημερινὰ πρῶτα διάφορα περὶ τοῦ *αἰωρίου* αὐτοῦ
θέματος.

Εὐφυὲς φίλος μας ἔλεγεν:

Ἡ βιβλιομανία τοῦ νῦν Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθή-
κης τὸν κατήντησε κύριον Φιλήμονα καὶ κατὶ.

Εἰς θαυμαστῆς τοῦ μεγαλομύτου τοῦ ἠθοποιοῦ Πετρίδου
ἔλεγε:

— Εἶναι τὸ nez plus ultra.